

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

Zgodovina Kajak kanu kluba Ljubljana

Kajak kanu klub Ljubljana je najstarejši kajakaški klub v Sloveniji, ustanovljen 20. oktobra 1931. Ponaša se z največ medaljami s kajak in kanu tekmovanj vseh disciplin, člani kluba pa so udeleženci vseh nivojev tekmovanj, vključno s svetovnimi prvenstvi in olimpijskimi igrami.

Temeljni šport je kajak in kanu slalom, ki po kategorizaciji [Olimpijskega komiteja Slovenije](#) spada med športne panoge 1. kategorije in je olimpijski šport, tako kot kajak na mirnih vodah. Od olimpijskih iger leta 2024 v Parizu je olimpijski šport tudi kajakaški kros, kjer je podeljujejo medalje za najboljše v posamično in v izločilnih bojih. V Kajak kanu klubu Ljubljana so se kalili tekmovalci, kot so Jernej Korenjak, Simeon Hočevar, Dejan Kralj, Boštjan Žitnik, Andrej Jelenc, Srečko Masle, Dare in Natan Bernot ... Danes se za najvišja mesta potegujejo Eva Terčelj, Ajda Novak, Anže Urankar, Simon Oven,, Marko Petek, Ulan Valant ...

Kajak kanu kljub Ljubljana vzgaja mlade kajak in kanu atlete vso osnovnošolsko, mladinsko in člansko dobo. Vpis v klub poteka konec avgusta in septembra. Poleg vrhunske ravni klub goji rekreativno vadbo kajaka in kanuja, preizkusite pa se lahko tudi na turističnih vožnjah ali se zabavate na klubskem prostoru za piknike. Vabljeni med kajakaše!

Zgodovina Kajak kanu kluba Ljubljana

Klub je bil ustanovljen 20. oktobra 1931 in je najstarejši kajakaški klub v Sloveniji. Prvi predsednik kluba je bil ing. Ciril Pogačnik, tajnik Albin Kolb, blagajnik pa Stane Predalič. Slednji je imel v svoji trgovini na Kongresnem trgu tudi uradni naslov kluba. Istega leta se je pričelo živahno tekmovalno obdobje, ki je trajalo vse do vojne. Prve tekme so organizirali v Zagrebu, kasneje pa na Savi od Brežic do Zagreba. Tekem so se redno udeleževali tudi člani našega kluba.

16. julija 1933 je bilo prvo državno prvenstvo v kajaku na divjih vodah. Veslali so od železniške postaje Sava pri Litiji do Hrastnika. Uradni časomerilec se je po startu z vlakom odpeljal na cilj, kjer je pričakal kajakaše in jim izmeril čas. Ob progi se je zbralo 5000 ljudi, kar je bilo za tiste čase ogromno.

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

Leta 1936 je bila ustanovljena Kajakaška zveza Jugoslavije in njen ustanovni član je bil tudi Kajak klub Ljubljana. Istega leta so se olimpijskih iger v Berlinu udeležili trije predstavniki kluba. Ciril Pogačnik je bil vodja reprezentance, v dvojcu pa sta tekmovala Gaberšek in Savnik. Zasedla sta 11. mesto v F2 na 10.000 metrov. Leto dni po olimpijskih igrah na mirnih vodah so v Zagrebu organizirali tudi prvo slalomsko tekmo, na kateri sta prav tako nastopila predstavnika kluba. V premiernem nastopu jima ni uspelo priti na vrh, sta pa leta 1938 Malahovski in Močnik na isti progi zasedla drugo in tretje mesto. Leta 1939 je prvo slalomsko tekmo gostil tudi Tacen, zadnjo tekmo pred vojno pa so priredili v Zagrebu. Na tej tekmi so prvič nastopile tudi ženske. Mešani dvojec iz Ljubljane Gaberšek–Arhar je zasedel drugo mesto.

Za tekmovalnimi uspehi ni zaostajalo niti klubsko življenje. Ob Ljubljani je zrasla čolnarna. Mesto je dalo zemljišče, načrte je narisal predsednik ing. Pogačnik, material pa so s prispevki plačali člani kluba. Prostori kluba so bili nasproti Špice, na mestu, kjer je danes del kluba, ki se mu reče Levi breg. Klub je organiziral veliko izletov s čolni. V tistem času je bilo namreč turistično veslanje zelo priljubljeno. Veslali so skoraj po vseh vodotokih Slovenije. Najbolj obiskane reke so bile Ljubljanica, Sava, Savinja in Krka. Veliko je bilo tudi družabnih srečanj in med kajakaši je kljub zelo veliki raznolikosti (tako poklicni kakor socialni) vladalo prijateljsko vzdušje.

Kajakaštvo med drugo svetovno vojno in nekaj let po njej

Tudi med drugo svetovno vojno je bilo kajakaštvo zelo priljubljeno. V okupirani Ljubljani namreč ni bilo veliko možnosti za rekreacijo, zato se je s kajakaštvom takrat ukvarjalo veliko ljudi. Seveda je bilo večkrat pomembnejše druženje in ne vedno veslanje. Klub je imel med vojno 10–15 čolnov. Med drugo svetovno vojno je življenje izgubilo kar nekaj kajakašev. Eden izmed njih je bil eden vidnejših

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

tekmovalcev Cveto Močnik, ki je bil posthumno odlikovan z nazivom narodni heroj. V njegov spomin se je nekaj let po vojni Kajak klub Ljubljana imenoval po njem.

Leta 1946 je prišlo do velikih sprememb tako pri smernicah kajakaške opreme kot tudi v klubskem delovanju. Sestavljen kajak, prevlečen z gumiranim platnom, je bil odpisan. Mednarodna tekmovanja so se odvijala le še z enodelnimi trdimi kajaki. Discipline F1 in F2 so se spremenile v K1 in K2. Tudi ženske so se začele pogosteje udeleževati tekmovanj. Pri nas še ni bilo enodelnih trdih čolnov, zato so še skoraj celo desetletje obdržali čolne iz lesenih reber in gumiranega platna.

Klub je tedaj organizacijsko spadal pod okrilje Ljudske tehnike, kjer so bili združeni še jadralci, potapljači, smučarski skakalci, letalski modelarji ipd. V začetku petdesetih let se je klub iz Kajak kluba Cveto Močnik preimenoval v Ljubljansko brodarsko društvo, vendar se je o njem vedno govorilo kot o kajak kanu klubu in kasneje s prevlado kanuistov le še o kanu klubu.

Leta 1947 so znova začeli organizirati kajakaška tekmovanja. Prvo povojno tekmovanje so priredili v Zagrebu, tekmovali pa so na mirnih vodah. V tistih letih se je v Jugoslaviji organizirano veslalo po divjih vodah le v Ljubljani in Zagrebu. Tretji močan kajakaški center v Solkanu so ustanovili šele leta 1948. Po tem letu se je v Kajak klubu Ljubljana začela menjava generacij. Prihajali so mlajši tekmovalci in kajakaštvo se je bolj nagnilo k divjim vodam. Klubski tekmovalci se mirnovodaških tekmovanj po letu 1950 niso več udeleževali.

50. leta – svetovno prvenstvo v Tacnu

Začetek 50. let je bil pomemben za klub. Začela se je namreč razvijati kanuistična sekcija. Začetniki kanuističnega udejstvovanja z novimi kanuji so bili Franc Hafner – Sipo in bratje Bernot. Okoli leta 1952 so začeli izdelovati kanuje. Prvi kanu so zasnovali iz reber, na katere so obili letvice, čeznje pa napeli platno. Ker je bilo težko dobiti gumirano platno, so navadno platno lakirali ali barvali. S tem so dosegli nepremočljivost, hkrati pa je to utrdilo konstrukcijo. Izdelavo kanujev so tipizirali in tega leta izdelali prve štiri čolne. Leta 1954 so pri nas prvič tekmovali s kanuji na divjih vodah.

Na šolske kajake je vezana zgodovina kluba Bratstvo na Ježici, ki se je kmalu po ustanovitvi leta 1952 priključil ljubljanskemu klubu in postal izpostava ljubljanskega kluba na Ježici. Na tem mestu naj omenimo še druge klube, s katerimi je sodeloval ljubljanski klub. Kranjski klub je vodil Herlec Lučo. Ker je bil brez ene dlani, je veslal s posebno protezo. Večina članov kranjskega kluba je veslala v kanujih. V tem klubu so začeli veslati Janez Andrejašič, Peter Guzelj, Dare Bežek, Dušan Tuma, Boris Žagar, Mitja Žagar, Štefan Gregorčič, Lovro Dagarin, Edo Ocepek, Andrej Polenc, Borut Kobi in drugi. Nekoliko kasneje so se najboljši tekmovalci preselili v Ljubljano, kjer so imeli boljše delovne razmere, tako da je kranjski klub, ki je imel prostore na otoku pri hidroelektrarni, po letu 1965 zamrl.

Drugi klub, ki je bil izpostava ljubljanskega, je bil v Škofji Loki. Ljubljanski klub jim je odstopal čolne, sami pa so imeli čolnarno. Zanimivo je, da so za razliko od kranjskega kluba tu vsi veslali v kajakih. To so bili Niko Svoljšak, Martin Grašič, Peter Kalan, Pavel Kalan, Žitnik, Dušan Šmit. Leta 1977 je ljubljanski klub ustanovil kajakaško sekcijo na miličniški šoli v Tacnu. Vodil jo je Boris Žagar in mlade kadete navduševal za veslanje.

Kajakaši pa se niso družili le v poletnem času, praktično vsi klubski člani so se pozimi ukvarjali s smučanjem, za kar je bil najzaslužnejši Branko Drovenik – Funa. Med kajakaši so bili tudi smučarski reprezentanti. Tu naj omenimo Bogdana Sveta in Jožeta Iljijo, ki se mu je na olimpijskih igrah leta 1956

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

v Cortini d'Ampezzo celo nasmihala zmaga v smuku, a je 100 metrov pred ciljem padel in si zlomil nogo. Za spodbujanje smučanja je klub na Mokrcu leta 1962 postavil kočo in žičnico na vrh, kakršno je Natan Bernot videl v Ameriki. Z razvojem smučarskih središč po Sloveniji je majhno klubsko smučišče utonilo v pozabo. Koča in smučišče sta samevali do leta 1985, ko je koča pogorela in je niso več obnovili.

Posebnost klubskega življenja so bili krsti, ki so jih opravljali za prva tekmovanja doma, in posebni krsti za prva tekmovanja v tujini. Pomemben zrelostni izpit kajakaša in kanuista je bil spust preko zapornice v Tacnu. Tekma s startom preko zapornice v Tacnu je prvič potekala leta 1952. Od takrat naprej je zapornica zaščitni znak Tacna. Ta zahtevni odsek še danes pomeni prelomnico pri vsakem kajakašu. Vsi, ki so jo preveslali, vedo, koliko hrabrosti so potrebovali, da so se v lesenih čolnih spustili čez zapornico. Seveda je po vsakem prvem spustu sledil krst. Običajno je šlo za nekaj udarcev s koprivami po goli zadnjici. In kdor je bil tako krščen, jih je čutil še nekaj dni. Toda veslanje čez zapornico je bilo pomembnejše od tistih kopriv. Krsti so se na klubu ohranili še dolgo in šele v začetku devetdesetih let so jih začeli opuščati. Marsikateri član kluba bi znal povedati zgodbo, kako je bil krščen, in veliko jih ni bilo krščenih le enkrat. Nekateri so bili kršчени skoraj za vsako tekmo posebej.

Na klubu je bila pisana družčina. Veliko je bilo tudi kajakašev od drugod, ki so v Ljubljani študirali. Naj omenimo Miodraga Čukiča, ki je v letih študija v Ljubljani aktivno sodeloval v klubskih akcijah, nato pa se po končanem študiju preselil nazaj v Črno goro, pa Zlatana Ibrahimbegovića – Ibra, ki je ravno tako študiral v Ljubljani, kasneje veslal v Banjaluki, po letu 1991 pa kar nekaj let delal na našem klubu kot trener, kasneje kot trener v Avstraliji.

Prvih tekem v tujini so se naši tekmovalci začeli udeleževati v 50. letih. Udeležba na tekmah v tujini je bila velik izziv za naše športnike. V tistih letih je bil prestop državne meje skoraj nemogoč in uvrstiti se v reprezentanco je bila ena redkih možnosti za ogled tujine. To je bil dodaten motiv za trdo delo, čeprav se vse do prve mednarodne preizkušnje še ni vedelo, kako trdo naj bo. Leta 1953 se je na svetovnem prvenstvu v Meranu Kajak klub Ljubljana prvič oktil s kolajno s svetovnih prvenstev. Milan Zadel je zasedel odlično tretje mesto. Na prvenstvu so sodelovali še drugi člani kluba: Jože Ilija, Bogdan Svet in Branko Drovenik, Ciril Pogačnik pa je bil vodja te uspešne ekipe na svetovnem prvenstvu. Od tega leta naprej so na divjevodaških tekmah čelade postale obvezne. Ker pa dolgo časa ni bilo pravih kajakaških čelad, so uporabljali kolesarske.

Z uspehi so si slovenski kajakaši pridobili tolikšen ugled, da so mednarodni forumi leta 1955 zaupali organizacijo svetovnega prvenstva Brodarski zvezi Slovenije. Svetovno prvenstvo v Tacnu je bilo drugo svetovno prvenstvo nasploh, ki je bilo organizirano v Jugoslaviji in Sloveniji. Veliki športni dogodek, ki je potekal od 29. do 31. 7. 1955, se je začel s sprevedom športnikov po ljubljanskih ulicah. Tekmovanje je organizirala Brodarska zveza Slovenije, za njenim imenom pa je za vse poskrbel Kajak kanu klub Ljubljana, ki je bil dejanski organizator svetovnega prvenstva. Ciril Pogačnik, ki je bil tudi član mednarodne kajakaške zveze ICF, je imel veliko zaslug, da je pripeljal prvenstvo v Tacen. Kot dolgoletni član kluba in ICF je pustil močan pečat, po njegovi smrti ga je nadomestil ravno tako uspešen član kluba dr. Polde Leskovar. Tudi on je bil član ICF-a do svoje smrti leta 1987.

Tekmovanje v Tacnu si je ogledalo 15.000 ljudi, kar je bila za tisti čas neverjetno visoka številka. Za gledalce so zgradili velike tribune. Na tekmovanju je sodelovalo kar 14 držav, kar je bil rekord, ki so ga druga svetovna prvenstva preseгла šele v sedemdesetih letih. Seveda se pred takšno publiko naši niso mogli izneveriti. Tretje mesto je dosegel Jože Ilija, peto Milan Zadel, kar je bil odličen uspeh, ki ga je s 17. mestom dopolnil Bogdan Svet. V kategoriji C2 sta nastopila še Natan Bernot in Miloš Požar. Na tem

svetovnem prvenstvu so naši tekmovalci prvič videli plastične (poliesterske) čolne, ki jih je imela francoska reprezentanca, tacenska proga pa je zaslovela po svetu kot ena najlepših in najtežjih.

Svetovno prvenstvo v Tacnu je pomenilo prelomnico za domače kajakaše. Tekme v Tacnu so bile vsako leto dobro obiskane. Poleg novih poliesterskih čolnov so naši tekmovalci v Tacnu prvič videli tudi eskimski obrat. V Švici so že naslednje leto naročili poliester in v navezi s Solkanci izdelali prve plastične kanuje. Dobili so izkušnje z obdelavo novega materiala in s temi izkušnjami je Natan Bernot leta 1961 odšel v Ameriko, kjer je v domovini kanujev Američane učil izdelave plastičnih kanujev. Američani zato Bernota štejejo za očeta modernega kanuizma v Ameriki.

Svetovnega prvenstva v Ženevi leta 1959 se je udeležilo šest tekmovalcev ljubljanskega kluba. V C2 so nastopali pari Bernot-Bernot, Žitnik-Žitnik, Justin-Bolka. Na tem svetovnem prvenstvu so prvič veslali spust.

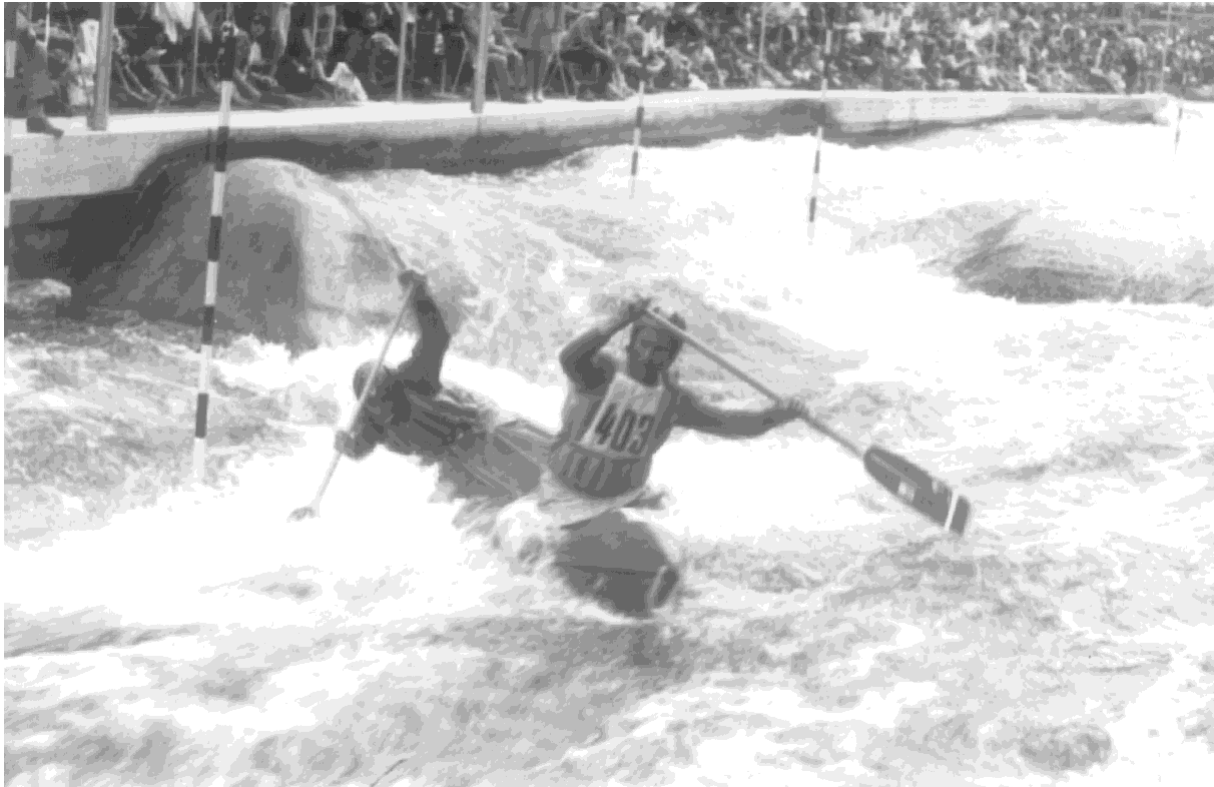
Vzpon kajaka in kanuja v 60. letih

Šestdeseta leta so bila nedvomno eden izmed vrhuncev slovenskega kajakaštva. Vse več je bilo tekmovalcev iz Tacna (Bine Čižman st., Ovčak, Kepic ...), kjer so veslali na divji vodi. Bili so člani Kajak kanu kluba, pod imenom Kajak kanu klub so tudi obiskovali tekme. Vse več tekmovalcev iz Tacna pa je povsem naravno vodilo k ustanovitvi novega kluba v Tacnu. Sprva je bilo mišljeno, da bo v Tacnu le izpostava ljubljanskega kluba, potem pa so počasi ustanovili samostojen klub, ki je zaživel po letu 1965.

Svetovnega prvenstva v Vzhodni Nemčiji se je udeležilo prav tako šest klubskih tekmovalcev. V disciplini C-2 so nastopili Andrejašič-Vidmar, Justin-Bernotova in brata Žitnik. Sledili sta dve svetovni prvenstvi v Spittalu v Avstriji, in sicer leta 1963 in 1965. Ti dve sta bili za klub posebno pomembni. Tekmovalci Kajak kanu kluba Ljubljana so na teh dveh svetovnih prvenstvih blesteli. Leta 1963 je mešani dvojec Alenka Bernot – Borut Justin postal svetovni prvak. Druga posadka Dare Bernot – Natan Bernot je osvojila drugo mesto. Svetovnega prvenstva so se udeležili še pari Franc Žitnik – Leon Žitnik ter Gerkman-Andrejašič. Ekipa bratov Žitnik, Gerkman-Andrejašič in Justin-Vidmar je leta 1965 osvojila srebro v moštvenih voznjeh. Poleg njih so na tem svetovnem prvenstvu nastopili še Bogdan Svet in dvojec Dušan Tuma – Dare Bežek.

Zmagovalcem in drugim nosilcem kolajn so na klubu vedno prirejali slavja. Tako je bilo tudi leta 1963 in 1965. Klub je bil okrašen in klubski člani so zmagovalcem držali špalir. Po tem svetovnem prvenstvu so se bratje Bernot umaknili iz tekmovalnega veslanja. Doseženi uspehi so bili takšna spodbuda, da so v klubu veslali skoraj izključno C-2. Redki izjemi sta bili Bogdan Svet v kajaku in Damjan Prelovšek v kanuju enosedu. Na klubu je veslalo tudi veliko žensk v mešanih dvojicah. Poleg Alenke Bernot moramo omeniti še Bredo Bernot in Eto Flajs.

Leta 1967 je na svetovnem prvenstvu v Lipnem sodelovalo šest klubskih čolnov, in sicer dvosedi v postavah Tomšič-Štefl, Žitnik-Vidmar, Tuma-Bežek, Gerkman-Andrejašič ter enojci Damjan Prelovšek in Gojmir Bernot. Ekipa se je čez dve leti na naslednjem svetovnem prvenstvu še okrepila. Poleg ekip Tuma-Žitnik, Gerkman-Bežek ter kanuista Prelovška so nastopili še čoln z bratoma Bogomirjem in Jožetom Kraljem ter Lev Požar in Tone Hočevnar v C-1.

70. leta

Leta 1971 so na svetovnem prvenstvu znova nastopile posadke Tuma-Žitnik, Guzelj-Andrejašič ter mlada Svetek-Maly v kategoriji C-2. V kategoriji C-1 je nastopil Prelovšek. V klubu je začela trenirati tudi kajakašica Zdenka Kurnik, ki je tekmovala na svetovnih prvenstvih v naslednjih letih.

Olimpijske igre v Münchnu leta 1972 so bile za klub velik športni dogodek. Na OI so bila prvič uvedena tudi tekmovanja v kajaku in kanuju na divjih vodah. Iger se je udeležilo sedem klubskih članov. Trener je bil Bogdan Svet, nastopili so Damjan Prelovšek in Tone Hočevnar v C-1 ter Peter Guzelj, Janez Andrejašič, Dušan Tuma in Franc Žitnik v C-2. Veslali so na umetni progi v Augsburgu, kamor so se tekmovalci vozili vsak dan s posebnim vlakom iz Münchna. Gledalcev ob progi je bilo ogromno. Vsak čoln so za vsaka uspešno izpeljana vrata nagradili z bučnim aplavzom. Andrejašič in Guzelj sta zasedla odlično šesto mesto. Dvojec Tuma-Žitnik pa zaradi bolezni Žitnika ni mogel pokazati vse svoje moči. Zasedel je 19. mesto. Prelovšek je v močni konkurenci kanuistov zasedel dobro 17. mesto.

OI in svetovno prvenstvo leta 1973 v Švici sta pomenila nekakšno prelomnico. Na njej so zadnjič veslali Tuma-Žitnik, poslavljali so se tudi Guzelj-Andrejašič in Maly-Svetek, ki so skupaj s Tonetom Hočevnarjem veslali zadnjič leta 1975, a začeli so prihajati mlajši. Tu velja posebej omeniti Srečka Masleta, ki je takrat začel športno pot v dvojcu skupaj z Erjavcem, pa Bojana Žmavca in Boruta Čižmana ter Leva Požarja. Ta zamenjava generacij je ob kroničnem pomanjkanju denarja pahnila klub v nezavidljiv položaj. Klub je potreboval jasne načrte za prihodnost. Vodstvo kluba je leta 1976 prevzel Rok Svetek. Okoli sebe je zbral Dušana Tumo, Jožeta Gerkmana, Aleša Vesta, Marka Plestenjaka, Miroslava Rednjaka in ustvaril ekipo, ki je imela nalogo izveliči klub iz krize. Klubu so dali modernejšo osnovo z novo registracijo in novim statutom. Od takrat naprej nosi ime Kajak kanu klub Ljubljana in ima značilen klubski znak – okroglega kanuista. Ta znak so kasneje ljubkovalno poimenovali Jošt, po trenerju, ki je zaznamoval klub v osemdesetih letih.

Novo vodstvo kluba je analiziralo najboljša leta kluba izpred desetih let in poskušalo ugotoviti, zakaj je takrat klub tako dobro deloval. Za cilj so si zadali doseči medaljo na svetovnem prvenstvu leta 1979 ali 1981 in pripraviti svetovno prvenstvo v Sloveniji leta 1983. Poskušali so popularizirati kajakaštvo s turističnim spustom med Ježico in Litijo. Za cilj so si postavili tudi, da bi najboljši tekmovalci nadaljevali šolanje na Fakulteti za šport. Tako bi klub dobil dober in strokoven trenerski kader. Ta odločitev je imela daljnosežne posledice. Do danes je na Fakulteti za šport diplomiralo že veliko članov kluba in trenerski kader je na svetovni ravni.

V klub so leta 1978 pripeljali tujega trenerja – Čeha Františka Valika, ki je dosegel resnejši odnos tekmovalcev do treninga. Začeli so trenirati tudi kajak, saj je trening kajaka v šestdesetih letih popolnoma zamrl. Vse te spremembe so pripomogle k temu, da se je klub počasi dvigoval iz krize, ki je bila dokončno presežena na svetovnem prvenstvu leta 1983 v Meranu.

80. leta

Vnovičen rezultatski razcvet je ljubljanski klub dočkal v 80-ih letih z novo generacijo odličnih tekmovalcev, ki so blesteli predvsem v spustu. Na svetovnem prvenstvu v Meranu leta 1983 je Srečko Masle osvojil bronasto kolajno. Kanuisti Srečko Masle, Andrej Jelenc in Slavko Pintar pa so v ekipnih vožnjah v spustu osvojili srebrno kolajno. Skupaj z Francem Kukcem so napovedali skoraj desetletje trajajoče osvajanje kolajn na svetovnih prvenstvih v kanuju spustu. Po dolgih letih je tudi v kajaku na tem svetovnem prvenstvu nastopil Jani Plestenjak.

Leta 1985 je Srečko Masle osvojil dve srebrni kolajni v posamični in moštveni vožnji. V moštvu tega leta sta bila še Andrej Jelenc in Franc Kukec. Leta 1987 je Srečko Masle v C2 osvojil srebrno, moštvo v sestavi Andrej Jelenc, Franc Kukec in Slavko Pintar pa bronasto kolajno. Na svetovnem prvenstvu v Ameriki leta 1989 je bil dosežen eden največjih uspehov Kajak kanu kluba Ljubljana. Andrej Jelenc je osvojil zlato kolajno v kanuju spustu, drugo zlato medaljo je osvojil Srečko Masle v C-2. Za nameček sta Jelenc

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

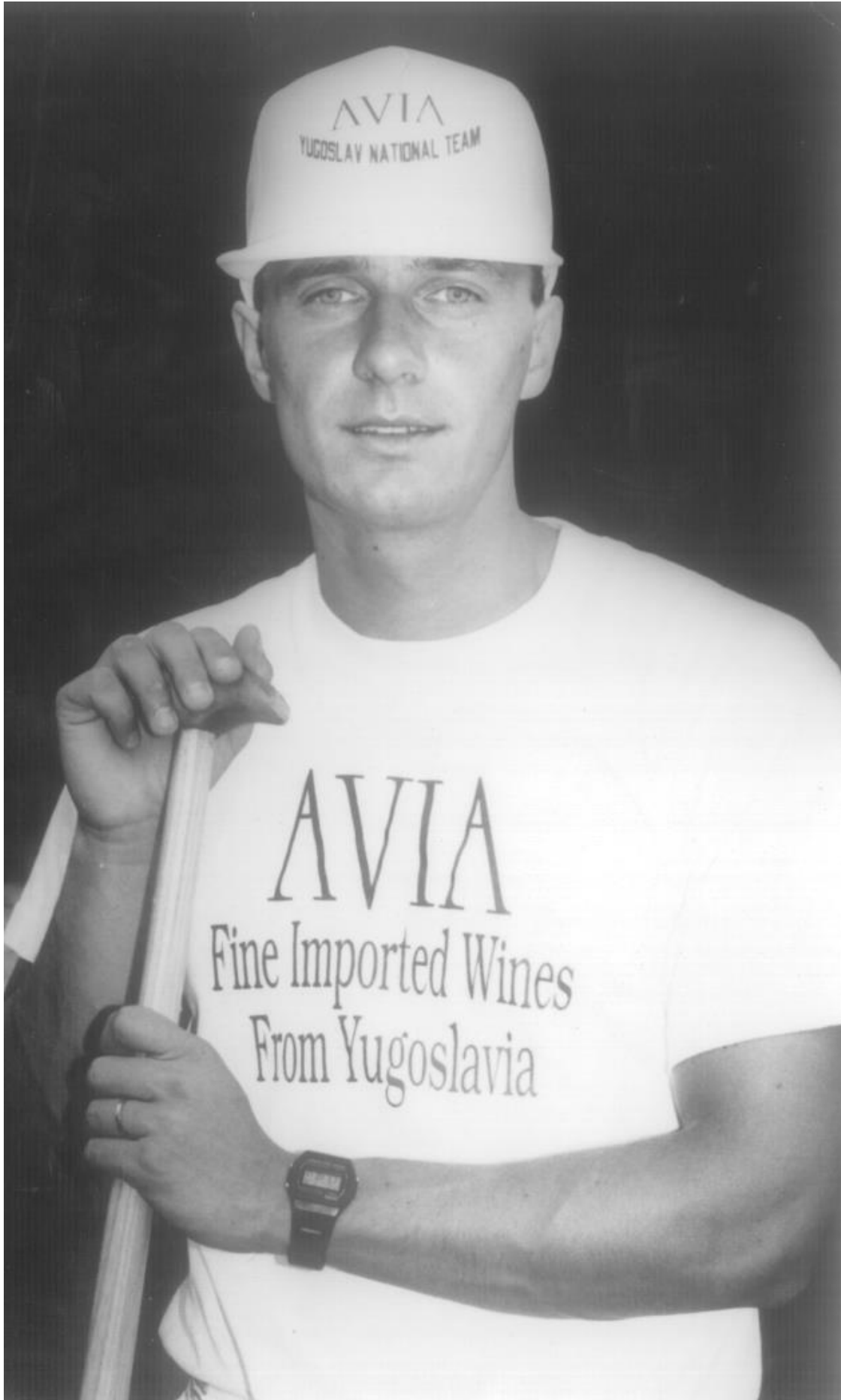
in Masle v moštvenih vožnjah osvojila še bronasto kolajno. Andrej Jelenc je bil tega leta izbran tudi za najboljšega slovenskega športnika leta. Na tem svetovnem prvenstvu so prvič po letu 1965 tudi slalomisti osvojili medaljo. V moštvenih vožnjah kanujev enosedov sta Boštjan Žitnik in Borut Javornik zasedla tretje mesto.

Leta 1986 je bilo organizirano prvo svetovno mladinsko prvenstvo, ki ga je gostil Spittal. Kanuist Boštjan Žitnik je tu zasedel drugo mesto v slalomu. Izkazal se je nov mlad rod kajakašev in kanuistov, ki jih je na klubu vzgajal Jošt Svetek. Novi val kajakašev in kanuistov so sestavljali: Tanja Lekše, Meta Kaplan, Marjeta Marjetič, Polona Potočnik, Meta Denša, Jani Plestenjak, Peter Štepec, Igor Lekše, Damjan Kastelic, Emil Smajlagič, Robert Gradišar, Borut Tuma, Dag Flajs, Marko Žitnik, Boštjan Žitnik, Branko Kraljič, Borut Javornik, Robi Malovrh, Marko Grzin, Matej Grujakovič, Simon Hočevar in Jakob Marušič. Na svetovnem mladinskem prvenstvu v Švici leta 1990 sta Jakob Marušič in Simon Hočevar dosegla drugo mesto v moštveni vožnji v slalomu in le za las zgrešila zlato kolajno.

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

90. leta

Na obnovljeni tacenski progi se je junija 1991 odvijalo svetovno prvenstvo v slalomu na divjih vodah. Spust so priredili v Bovcu na progi med Srpenico in Trnovim. Podobno kot je bilo svetovno prvenstvo leta 1955 šele drugo v Jugoslaviji, je bilo to svetovno prvenstvo zadnje svetovno prvenstvo v Jugoslaviji. Že nekaj dni po koncu prvenstva se je začela vojna, v kateri je Jugoslavija razpadla. Svetovno prvenstvo je uspelo odlično. V Tacnu je bilo ogromno ljudi, ki so posedali po novih zidanih tribunah in si ogledovali zanimive boje kajakašev na obnovljeni tacenski progi. Žal Borutu Javorniku in Boštjanu Žitniku ni uspelo seči po kolajnah. Spustaške tekme so bile na reki Soči. Tekmo si je ogledalo toliko ljudi, kolikor jih po prvi svetovni vojni še ni bilo naenkrat v Soški dolini. Gledalci so bili ob celi dolžini proge med Srpenico in Trnovim. V prekrasnem vremenu so se tudi tekmovalci Kajak kanu kluba Ljubljana odrezali izvrstno. Srečko Masle je v disciplini C-2 dosegel drugo mesto, Andrej Jelenc pa v C-1 tretje. Klubska zbirka kolajn je spet pridobila tudi najžlahtnejšo. Osvojil jo je Andrej Jelenc v moštvenih vožnjah. Omeniti pa moramo še Boruta Tumo in Simona Hočevarja, ki sta z odličnima vožnjama dopolnila uspeh starejših kolegov.

Svetovno prvenstvo je pomenilo velik uspeh slovenskega kajaka in kanuja na divjih vodah. Vendar časa za slavje ni bilo veliko. Že naslednje leto je čakala slalomiste nova preizkušnja. Po dvajsetih letih je slalom na divjih vodah spet postal olimpijska disciplina. Pričakovanja so bila velika, a se je kolajna žal izmuznila na zadnjih vratih proge, vendar je bilo 10. mesto Boštjana Žitnika in 16. mesto Boruta Javornika vseeno odličen uspeh. V letu po OI se je od veslanja poslovila generacija, ki je desetletje osvajala medalje na največjih tekmovanjih. Za slovo so še enkrat zablesteli na svetovnem prvenstvu leta 1993 v Italiji. Andrej Jelenc je v spustu zasedel drugo mesto v posamičnih vožnjah., skupaj s Simonom Hočevarjem je dosegel tudi tretje mesto v moštvenih vožnjah. Boštjan Žitnik in Simon Hočevar pa sta v slalomu ekipno postala svetovna prvaka.

Za njimi je prišla generacija, ki se je pričela dokazovati že na mladinskih svetovnih prvenstvih. To so bili: Dejan Kralj, Matej Trampuž, Aleš Kuder, Jernej Čopič, Uroš Polajnar, Matej Breclj, Matej Hočevar, Primož Gašperšič, Tomaž Globokar, Boštjan Boh, Jure Hodak, Luka Virens, Žiga Derenda, Uroš Snoj, Jaka Jazbec, Janez Korenjak, Jurij Korenjak, ter malo mlajša Jernej Korenjak in Drejc Žabjek. Njihova trenerja sta bila Andrej Jelenc in kasneje Srečko Masle. Od generacije, ki je osvajala kolajne v prejšnjem desetletju, sta ostala le še Borut Tuma, ki je nastopal do leta 1996, in Simon Hočevar, ki je uspešno tekmoval vse do leta 2023 (zadnji dve desetletji pod okriljem svojega kluba). Hočevar je osvojil še dve bronasti kolajni na svetovnih prvenstvih v moštvenih vožnjah. Leta 1995 jo je dosegel v spustu, leta 1997 pa v slalomu. Leta 1996 je Hočevar postal tudi evropski prvak v slalomu.

Na mladinskih svetovnih prvenstvih so bili člani Kajak kanu kluba Ljubljana skoraj nepremagljivi. Leta 1992 se je s svetovnega mladinskega prvenstva na Norveškem Simon Hočevar vrnil s tremi zlatimi in eno bronasto kolajno. Od tega je obe zlati osvojil s kanujem v posamičnih vožnjah – v slalomu in spustu, ter zlato v ekipni spustaški tekmi in bronasto v ekipni slalomski tekmi. Matej Hočevar se je vrnil domov z eno zlato v moštveni vožnji spusta in bronasto v moštveni vožnji slaloma. Svetovni prvak je postal tudi Dejan Kralj s kajakom v moštveni vožnji, ob tem pa je zasedel drugo mesto še v posamični tekmi. Na svetovnem prvenstvu leta 1994 je Dejan Kralj ubranil naslov svetovnega mladinskega prvaka v moštvenih vožnjah v slalomu skupaj z Alešem Kudrom. Posamično je bil Dejan Kralj v slalomu tretji, v spustu pa je bil v moštveni vožnji skupaj z Matejem Trampužem drugi.

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

Na olimpijskih igrah leta 1996 v Atlanti je imel klub znova svojega predstavnika. V kanuistični preizkušnji je nastopil Simon Hočevnar, ki je zasedel 28. mesto. Istega leta so prvič organizirali evropsko člansko prvenstvo v slalomu, kjer se je Hočevnar zavihtel na sam vrh.

Na svetovnem mladinskem prvenstvu leta 1996 je Janez Korenjak s kanujem v ekipni spustaški vožnji osvojil srebrno kolajno, leta 1998 pa bronasto v isti kategoriji skupaj z Drejcem Žabjekom. Svetovno mladinsko prvenstvo v avstrijskem Lofru leta 1998 je dalo klubu novega svetovnega prvaka. Jaka Jazbec je osvojil naslov svetovnega mladinskega prvaka v kajak spustu, uspeh pa še dopolnil s srebrno kolajno v moštvenih vožnjah.

Kajak kanu klub Ljubljana po letu 2000

Odličnost ljubljanske spustaške šole je leta 2000 potrdil Jernej Korenjak z novim naslovom svetovnega mladinskega prvaka. Istega leta so do kolajne na svetovnem članskem prvenstvu prišli še Simon Hočevnar v moštveni vožnji kanuistov ter Živa Cankar v ekipni vožnji kajakašic. V novem tisočletju so na največjih tekmovanjih blesteli mladinci, ki so se tako z evropskih kot svetovnih mladinskih prvenstev vračali s kolajnami tako v posamičnih kot ekipnih preizkušnjah. Nekaj deset let zapostavljena disciplina kanuja dvoseda je z dvojci Nejc Višnar – Urban Jarc, Jure Jaklič – Blaž Oven ter nekoliko mlajšima Petrom Žnidaršičem in Luko Žganjarjem znova prinesla uspehe. Medtem ko sta prvi dvojici uspehe nizali predvsem v mladinski konkurenci, je dvojec Peter Žnidaršič – Luka Žganjar v sezoni 2013 spomnil na zlate čase slovenskih dvojcev. Tekmovalca sta prišla do kolajne v ekipni vožnji svetovnega prvenstva v Solkanu, zablestela pa sta tudi na tekmah svetovnega pokala, kjer sta se veselila zmage v skupnem seštevku. V mladinski konkurenci so kolajne osvajali tudi kajakaši Gregor Brovinsky, Janez Kastelic, Tim Kolar, Lenart Zore, Simon Oven, Anže Urankar, pa tudi kajakašice Eva Terčelj, Nina Slapšak, Dora Domanjko in Ajda Novak. Na svetovnem prvenstvu leta 2012 v Franciji sta Maks Frančeškin in Tim Kolar sestavljala ekipo kajakašev, ki je priveslala do naslova svetovnih prvakov, leto dni pozneje pa so klubski člani odlično veslali tudi na domačem evropskem in svetovnem prvenstvu. Tim Kolar, Simon Oven, Luka Žganjar in Peter Žnidaršič so bili nepogrešljivi del ekip, ki so na Soči priveslale do srebrnih in bronastih odličij.

Uspešno so nastopali tudi slalomisti na divjih vodah. Leta 2000 je Dejan Kralj nastopil na olimpijskih igrah v Sydneyju in na novi umetni progi dosegel deseto mesto. Do zadnjega padca je celo dišalo po kolajni, a ga je napaka stala višje uvrstitve. Celotno desetletje je bil Dejan Kralj med najboljšimi svetovnimi slalomisti, blestel pa je tudi na tekmah ekstremnega kajakaštva. Kralj je skupaj z reprezentančnimi kolegi v ekipnih vožnjah na slalomskih svetovnih in evropskih prvenstvih do leta 2010 osvojil še šest kolajn. Na svetovnem prvenstvu leta 2002 se je med dobitnike kolajn s svetovnih članskih prvenstev vpisal še Jurij Korenjak, ki je bil s Simonom Hočevnarjem in Primorcem Dejanom Stevanovičem tretji.

Še posebej omembe vredne uspehe v zadnjih letih 2005 do 2015 pa so beležili mlajši tekmovalci. Na mladinskih svetovnih in evropskih prvenstvih v slalomu so kolajne osvajali Eva Terčelj, Nina Slapšak, Dora Domanjko, Luka Slapšak, Blaž Oven, Nejc Višnar, Urban Jarc in Gregor Brovinsky.

Najuspešnejša predstavnica kluba od 2010 je nedvomno kajakašica Eva Terčelj v slalomu, ki se lahko pohvali z naslovi svetovne mladinske, U23 in članske prvakinja, evropske prvakinja med mlajšimi člani (naslov je osvojila dvakrat), poleg tega je osvojila še dve posamični kolajni na mladinskih slalomskih prvenstvih, tri ekipne kolajne na mladinskih prvenstvih in prvenstvih mlajših članov, bila pa je tudi

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

nepogrešljiva članica ženske članske ekipe, ki je osvojila kolajni na svetovnih prvenstvih. Prvi bron so kajakašice osvojile v Tacnu leta 2010, tri leta kasneje v Pragi pa je Evi Terčelj ob novem uspehu družbo delala še klubska kolegica Ajda Novak. Eva Terčelj je postala tudi prva kajakašica Kajak kanu kluba Ljubljana, ki je nastopila na olimpijskih igrah. V Londonu leta 2012 je zasedla 13. mesto, leta 2021 v Tokiu 24. mesto, 2024 v Parizu pa 7. mesto v slalomu ter 18. mesto v kajakaškem krosu. Stalnima slalomskima reprezentantkama so se pridružili tudi mlajši. Tako sta se 2018 in 2019 v mladinsko reprezentanco uvrstila kajakaša Helena Domajnko in Ulan Valant. Leta 2020 sta bila reprezentanta mladinka Helena Domajnko in mlajši član Marko Petek, ki je na evropskem mladinskem in U23 leta 2022 v Českih Bodejovicah zasedel 8. mesto, Sara Globokar je bila na tej tekmi 10. v mladinski konkurenci.

Vse od uvrstitve nove discipline, tj. kajakaškega krosa, sta se z najboljšimi kosali Eva Terčelj in Ajda Novak in osvajali stopničke na tekmah svetovnega pokala. Uspeh kariere Ajde Novak je osvojitev srebrne medalje v individualnem kajakaškem krosu na svetovnem prvenstvu v Sydneyu 2025, že leta 2022 pa je na evropskem prvenstvu v slalomu (Liptovsky Mikolaš) v disciplini kajakaški kros (tisto leto poimenovan ekstremni slalom) osvojila 3. mesto.

Proti koncu leta 2025 je v klubu začela trenirati in sodelovati kot pomočnica trenerja še uspešna kajakašica in kanuistka Lea Novak, ki je uspešno športno pot začela v Tacnu.

Eva Terčelj je leta 2019 je za vrhunske dosežke na področju športa prejela najvišje priznanje v športu, Bloudkovo nagrado (na 55. prireditvi Športnik leta).

Številni mladi zagnani kajakaši in kanuisti pa po letu 2025 delajo zavesljaje proti vidnejšim mednarodnim uspehom v kajak slalomu in kajakaškem krosu. Kot starejši dečki in mladinci so Jan Jančar, Lucijan Požlep, Aljaž Grzin ... na tekmah evropskega pokala za mlajše kategorije priveslali številne zmage in z zanimanjem spremljamo njihov razvoj. Klubski slalomski trener zadnjih dveh desetletij je Matej Trampuž s pomočniki Markom Petkom, Leo Novak ...

Posebno vlogo pri trenerskem delu v Kajak kanu klubu Ljubljana letih med 2016 do 2026 ima Živa Cankar, ki s promocijskimi aktivnostmi in zavzetim trenerskim delom privablja nove generacije kajakašev in kanuistov ter jih pripravlja na treninge in tekme po 15. letu, ko generacije prestopajo med mladince in se profilirajo kot tekmovalci v slalomu ali spustu. V letu 2025 ima klub v mlajših kategorijah več kot 50 otrok, ki redno trenirajo, kajakaških zavesljajev in skrivnosti voda pa jih prizadevna Živa Cankar uči skupaj s pomočnicami in pomočniki z Živo Jančar ... Izjemna množičnost za kajakaški šport je rezultat načrtnega in prizadevnega dolgoročnega dela Žive Cankar z ekipo, ki organizira še poletno počitniško varstvo, šolo kajaka in tradicionalni Zmajčkov pokal, kjer se vsako leto preizkusijo najmlajši športnice in športniki z vse Slovenije.

V začetku maja 2024 se je na treningu za spust tekmo na Savi Dolinki zgodila tragična nesreča, v kateri je prežgodaj umrl mladi kajakaš Kajak kanu kluba Ljubljana Urban Prevca. V klubu smo z žalostjo in številnimi ukrepi za povečanje varnosti na in ob vodi počastili spomin nanj, v dogovoru s starši pa smo tekmovanje v spustu na Savi Dolinki poimenovali Pokal Urbana Prevca.

Zlata era Anžeta Urankarja, Simona Ovna, Ane Šteblaj ...

Posebno poglavje klubske zgodovine so odlični kajakaši v spustu na divji vodi, kaj odlični, najboljši na svetu. Do leta 2019 so trenirali pod vodstvom legendarnega Srečka Masleta, z letom 2020 ga je nasledil štirikratni svetovni ekipni prvak Maks Frančeškin s pomočniki Timom Novakom, Anžetom Urankarjem ... Ob številnih novih prijemih postopoma navdušuje klubske spustašice in spustaše še za trening sprinta na mirnih vodah, ki je olimpijska disciplina. Kajakaš v spust sprintu na divjih vodah Anže Urankar vse od prvega naslova svetovnega prvaka leta 2017 v Pauju zbira medalje s svetovnih prvenstev, do konca leta 2025 jih ima v zbirki že devet. Pravzaprav je osvojil vse, kar je mogoče osvojiti, le še skupna zmaga svetovnega pokala ostaja do konca 2025 neosvojena, ta in morda še kakšen izziv ga še čaka. Klubski sparing partner Simon Oven je trikratni svetovni prvak v klasičnem spustu (v letih 2018, 2022, 2024), trikratni evropski prvak (2019, 2023 in 2025) ter dvakratni zmagovalec svetovnega pokala (2017, 2018). Leta 2023 prejmeta Anže Urankar in Simon Oven skupaj z reprezentančnim kolegom Nejcem Žnidarčičem iz Solkana Bloudkovo nagrado. Odlične rezultate tega obdobja dosegajo še Maks Frančeškin, Tim Novak, Tjaš Til Kupsch ...

Najuspešnejša klubska spustašica tega obdobja je Ana Šteblaj, leta 2025 je bila svetovna prvakinja do 23 let v sprintu. Družbo so ji ali še delajo Helena Domanjko, Živa Jančar, Nika Ozimc, mladinka Maša Simončič in nova generacija spustašic, ki je zablestela na svetovnem mladinskem in U23 prvenstvu 2025 v Solkanu.

Kajak kanu klub Ljubljana razvija tudi rekreativno veslanje, ki ga od leta 2024 vodi trenerka Manca Gosenca s pomočniki.

Kajak kanu klub Ljubljana
Livada 31
1000 Ljubljana

Kajak kanu klub Ljubljana je vzdrževal in obnavljal infrastrukturo in klubski inventar: obnovljeni so boksi za čolne in pomožni objekti, klub ima potreben vozni park in redno posodablja plovila. V sodelovanju z lastnikom zemljišč Zavodom Šport Ljubljana se leta 2025 z idejnim osnutkom začneja obsežnejša priprava na obnovo oziroma gradnjo upravnih prostorov, garderob, fitnesa in druge infrastrukture za trening kajaka in kanuja tako na levem in desnem bregu Ljubljanice.

Kajak kanu klub Ljubljana od leta 2017 do 2026 uspešno, stabilno in vizionarsko vodi ekipa pod vodstvom Boruta Tume ter klubskega blagajnika Daga Flajsa. Vodenje kluba člani leta 2026 zaupajo Mateju Breclju z Borutom Tumo kot podpredsednikom in stabilno vodstveno ekipo.